

UZASADNIENIE

Strona powodowa (...) – Finanse Sp. z o.o. z siedzibą w W. wniosła o zasądzenie od pozwanego Z. O. 195,98 zł z ustawowymi odsetkami od 16 października 2016r. oraz zasądzenie kosztów procesu i kosztów korespondencji kierowanej do pozwanego. W uzasadnieniu pozwu wskazano, że pozwany korzystał ze środków transportu należących do (...) Sp. z o.o. niezgodnie z obowiązującymi przepisami dotyczącymi wymogu posiadania przez pasażera odpowiedniego biletu uprawniającego do przejazdu, co zostało stwierdzone podczas rutynowej kontroli.

Pozwany Z. O. nie stawiał się na rozprawie i nie złożył wyjaśnień.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Pozwany Z. O. w dniu 1 października 2016 r. korzystał z usług przewoźnika (...) sp. z o.o. z/s w W. na trasie od stacji W. do stacji (...) bez ważnego biletu, co ujawniono podczas kontroli i obciążono pozwanego opłatą dodatkową w wysokości 185,00 zł. Zgodnie z protokołem nr (...) z 1 października 2016r. pozwany zobowiązany był zapłacić na rzecz przewoźnika opłatę dodatkową 185 zł wraz z ceną biletu 10,98 zł tj. łącznie 195,98 zł w terminie 14 dni. Pozwany podpisał protokół i pokwitował odbiór wezwania do zapłaty.

Strona powodowa w dniu 2 stycznia 2019r. nabyła od (...) sp. z o.o. w W. wierzytelności, w tym wierzytelność wobec pozwanego w wysokości 222,36 zł, w tym opłata przewozowa 10,98 zł, opłata dodatkowa 185 zł i odsetki 26,98 zł.

Dowód:

- protokołem nr (...) z 01.10.2016r.k. 7;
- wyciąg z taryfy przewozowej wraz z załącznikiem k. 8;
- wyciąg z regulaminu odprawy oraz przewozu osób, rzeczy i zwierząt przez Koleje (...) k. 8v;
- wyciąg z umowy przelewu wierzytelności wraz z wyciągiem z załącznika nr 1 do umowy k.10 –14.

Sąd zważył, co następuje:

Podstawa zgłoszonego żądania budziła uzasadnione wątpliwości, wobec tego powództwo podlegało oddaleniu w całości, przy czym z uwagi na niestawiennictwo pozwanego i niezłożenie przez niego wyjaśnień, Sąd zgodnie z art. 339 i 340 k.p.c. wydał wyrok zaoczny.

Wbrew twierdzeniom powoda pozwany dokonując w dniu 1 października 2016r. przejazdu bez ważnego biletu zawarł z poprzednikiem prawnym powoda umowę przewozu. Zgodnie bowiem z treścią art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (Dz.U.2015.915 t.j.) w brzmieniu obowiązującym w dacie zdarzenia umowę przewozu zawiera się przez nabycie biletu na przejazd przed rozpoczęciem podróży lub spełnienie innych określonych przez przewoźnika lub organizatora publicznego transportu zbiorowego warunków dostępu do środka transportowego, a w razie ich nieustalenia - przez samo zajęcie miejsca w środku transportowym. Ustawa ta kompleksowo reguluje przewóz osób i rzeczy, w tym kwestie związane z zasadami dokonywania kontroli oraz odpowiedzialności w sytuacji, gdy podróżny uchybi obowiązkowi wynikającym z umowy przewozu takim jak obowiązek nabycia ważnego i odpowiedniego biletu oraz posiadania wymaganych dokumentów potwierdzających prawo do bezpłatnego lub ulgowego przejazdu. Zgodnie z art. 33a ust. 3 prawa przewozowego w razie stwierdzenia braku odpowiedniego dokumentu przewozu przewoźnik lub organizator publicznego transportu zbiorowego albo osoba przez niego upoważniona pobiera właściwą należność za przewóz i opłatę dodatkową albo wystawia wezwanie do zapłaty. Ustawa reguluje więc podstawy do wydawania aktów wykonawczych oraz regulaminów i taryf przewozowych obejmujących ceny biletów oraz wysokość opłat dodatkowych za naruszenie obowiązku posiadania ważnego biletu na przejazd czy dokumentu potwierdzającego prawo bezpłatnego lub ulgowego przejazdu. W przedmiotowej sprawie podstawą wystawienia wezwania do zapłaty zawierającego opłatę za przejazd oraz opłatę dodatkową były obowiązujące

u konkretnego przewoźnika taryfy i regulamin, których wyciąg z mającymi zastosowanie w sprawie postanowieniami, strona powodowa dołączyła do pozwu. Roszczenie przewoźnika wynika z tych regulaminów i taryfikatorów, nie sposób więc podzielić stanowiska powoda, że roszczenie dochodzone w niniejszej sprawie znajduje uzasadnienie w przepisach dotyczących bezpodstawnego wzbogacenia.

Z tych powodów zdaniem Sądu, że w przedmiotowej sprawie pozwanego z przewoźnikiem łączył stosunek zobowiązaniowy, a co za tym idzie pozwany posiadał status konsumenta w rozumieniu art. 22¹ k.c. Z tego też względu zgodnie z art. 117 § 2¹ k.c. Sąd miał obowiązek z urzędu zbadać, czy dochodzone należności nie uległy przedawnieniu. Z przeprowadzonych dowodów wynika, że roszczenie z tytułu umowy przewozu – obowiązek uiszczenia opłaty za przewóz wraz z opłatą dodatkową stało się wymagalne 15 października 2016r. a zatem termin przedawnienia rozpoczął swój bieg od 16 października 2016r. Zgodnie zaś z art. 77 ust. 1 prawa przewozowego oraz art. 778 k.c. roszczenia z umowy przewozu osób przedawniają się z upływem roku od dnia dokonania przewozu, a zatem termin ten upłynął 16 października 2017r.

W tych okolicznościach Sąd z urzędu przyjął, że roszczenia wobec pozwanego uległy przedawnieniu, a w konsekwencji powództwo zgodnie z art. 117§ 2¹ k.c. podlegało oddaleniu.